

האמת - והאמת לאמיתה

1

שנה מניעה גדולה על מצוות השמחה, והמניעה הזאת מתלבשת דווקא במדת ה"אמת", שהאדם מסתכל על עצמו, ורואה שהוא מלא בפגמים וחסרונות, ולדעתו על פי ה"אמת" אי אפשר לו להיות בשמחה, אלא אדרבה, הוא צריך להיות עצוב ומדוכא, ולרדוף את עצמו ולהאשים את עצמו וכו'.

רבי נתן בליקוטי הלכות, מלמד אותנו, ש"אמת" כזאת, שמרחיקה את האדם, צריכים להשליך לארץ. כי זו אינה האמת של הקדוש ברוך הוא. כי האמת של הקדוש ברוך הוא היא רק לקרב ולא לרחק.

וזה מה שמובא במדרש, שכאשר רצה הקדוש ברוך הוא לברוא את העולם, נתייעץ עם מלאכיו. המלאך של האמת אמר, שלא לברוא את העולם. כי העולם הזה מלא בשקר. המלאך של השלום, גם הוא אמר, שלא לברוא את העולם. כי העולם מלא במחלוקות ומריבות. רק המלאך של החסד אמר, לברוא את העולם, מאחר ובני אדם יעשו חסד וצדקה זה עם זה. ועל זה נאמר: "עולם חסד יבנה".

מה עשה הקדוש ברוך הוא? השליך את המלאך של האמת לארץ, וברא את העולם! ועל זה נאמר: "ותשלך אמת ארצה". כי ישנה אמת יותר גבוהה מהאמת של המלאך, והיא האמת לאמיתה שהיא האמת של בורא עולם, שחפץ בקיום העולם, ולכן האמת שלו יתברך היא רק לקרב ולא לרחק.

לכן איזו אמת שתהיה, אם היא גורמת לרחק, הן את עצם בריאת העולם, והן אחרי בריאת העולם - לרחק את האדם מהקדוש ברוך הוא, צריכים להשליך אותה. כי האמת של הבורא, היא קיום העולם, ושיתקרב אליו האדם מכל מקום שהוא שם.

כי בודאי השם יתברך הוא עצם האמת לאמיתו, ואם אחרי שהמלאך של האמת אמר שלא לברוא את העולם, השם יתברך בכל זאת ברא את העולם, סימן שבודאי כך היא האמת לאמיתה, לברוא את העולם. כי לא יתכן שהשם יתברך יעשה איזה דבר שלא על פי האמת. אם כן, בריאת העולם, למרות הקטרוג של המלאך של האמת, היא ההוכחה, שהאמת של המלאך אינה האמת האמיתית. האמת האמיתית, היא רק האמת שנועדה לקרב ולא לרחק - לברוא את העולם ולקיימו ולא להכחידו!

כי האמת של בורא עולם היא עמוקה ונשגבת מאוד. כי מאוד עמקו מחשבותיו יתברך שמו. עד שאפילו המלאכים שהם בבחינת מדת האמת, לא עמדו על סוף דעתו של הקדוש ברוך הוא, שחפץ היה בבריאת העולם. לכן הם קיטרוגו על הבריאה.

ותדע, שכל המחלוקות שבעולם, כולן משתלשלות מהקטרוג של המלאך. כי כל מי שחולק על השני, הוא בודאי בא בשם האמת, שמחמת שאותו פלוני עשה כך וכך, אסור לקרב אותו, ואדרבה, צריכים לרחק אותו ולרדוף אותו ולחלוק עליו, כדי לבער את השקר שלו מהעולם, וצריכים להוקיע אותו ולפרסם קלונו ברבים למען יראו וייראו, ושידעו להתרחק ממנו וכו'. ומזה בא מה שיש קבוצות שחולקות זו

על זו, בשם ה"אמת" כמובן, ומדברים לשון הרע על רב פלוני ועל רב אלמוני, על קבוצה זו וקבוצה זו.

אבל אמת זו אינה האמת לאמיתה, מאחר והיא אמת הגורמת לרחק. כי האמת של בורא עולם היא רק לקרב ולא לרחק. האמת של בורא עולם היא אמת של שלום, ולא של מחלוקת, ועל פי האמת של בורא עולם, צריכים לקרב את כולם, וזה נעשה רק על ידי שלום ואהבה. כי כמו שעל פי האמת של בורא עולם היה צריך לברוא את העולם למרות שהעולם מלא בשקר, כי הבורא חפץ בבריאת הולם, ויקר בעיניו מאוד כל נקודה טובה של אמת שהאדם זוכה לה בעולם המלא שקר ואחידות עיניים, כך על פי האמת של הבורא יתברך צריך לקרב כל אדם אף על פי שהוא מלא בשקר ורשעות וכו', כי הבורא חפץ באותו אדם, ויקר בעיניו יתברך מאוד, אם אותו אדם המלא ביצר רע ושקרים, יזכה ולו לנקודה הקטנה ביותר של איזו אמת וקדושה.

ועל זה נאמר: דרכיה דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום - "וכל" דווקא. אפילו נתיב קטן שהוא לא של שלום אין בתורה הקדושה! אלא - כל נתיבותיה שלום - כל ממש.

לכן, כל המחלוקות הנ"ל, וההקפדות, וההרחקות, הן מה שהאדם מרחק אחרים - בגלל שהם לא חיים על פי האמת, והן מה שמרחק את עצמו, בגלל שרואה שהוא לא חי על פי האמת - הכל משתלשל מקטרוג המלאך, מהאמת שהיא לא האמת לאמיתה, שאת האמת הזאת הקדוש ברוך הוא השליך ארצה, וגם האדם צריך להשליך כל אמת שכזו ארצה.

זה הכלל: כל אמת שגורמת למחלוקת - צריך להשליך אותה ארצה. האמת שצריכים לשמור היא רק האמת של הקדוש ברוך הוא שהיא לקרב ולא לרחק. לכן צריכים לדבר עם כל אחד בנועם, לקרב כל אדם, לחזק כל אדם, לעודד כל אדם, לאהוב כל אדם - גם אם הוא טועה. אדרבה, אם הוא טועה, תקרב אותו. כי אפשר לקרב כל אדם, יהיה מי שיהיה, על ידי אהבה ועידוד, כמו שנאמר: אוהב את הבריות ומקרבן לתורה.

וזה הכלל הוא גם לכל אדם כלפי עצמו, שישליך כל אמת שגורמת לו להתרחק ולהתיאש, וידבק את עצמו אך ורק באמת של הקדוש ברוך הוא, שתמיד רוצה שהוא יתקרב אליו. כי עיקר הבעיה של כל הרחוקים מהשם יתברך, היא באה מהאמת של המלאך, שהאדם אומר: חטאתי. אני לא יכול להתקרב אל השם. עויתי ופשעתי, תראה במה נכשלתי! מה אני אעשה? וכי אני יכול לחזור בתשובה אחרי מעשה כזה? תראה איפה נפלתי! אי אפשר לצאת מכאן לעולם! אני אבוד!

אבל הקטרוג הזה שהאדם מקטרג על עצמו, ונופל ליאוש ודכאון ורדיפה עצמית, הוא לא על פי האמת של בורא עולם. כי האמת של בורא עולם אומרת אחרת, שמה שלא יהיה - אתה יכול לחזור בתשובה. מאיזה מקום שנפלת, מאיזה

עברות שעברת, אתה יכול לחזור בתשובה. מהמקום שאתה שם, משם תתחיל להתקרב אלי! אין שום יאוש בעולם כלל! אין יאוש! מפה - מהמקום הזה שאתה נפלת אליו, מפה תתחיל להתקרב אלי. תמיד, בכל מצב, אני מקבל אותך! כמו שכאשר רציתי לברוא את העולם והמלאך קטרג על בריאת העולם, בשל ריבוי השקרים שיש בו, השלכתי אותו ארצה, ובראתי את העולם, כי אני חפץ בבריאת העולם למרות הכל, כי אני רוצה רק לקרב ולא לרחק. כך עכשיו, שנפלת למה שנפלת, ונראה לך על פי אותה אמת שהיתה לאותו מלאך, שאתה אבוד ולא ראוי וכו' - אני משליך את האמת הזו ארצה ומקרב אותך!

על פי זה מובן מה שאמר רבי נחמן מברסלב, שאפילו אם חס ושלום יעבור על העברה הגדולה ביותר שישנה, ר"ל, הוא ישאר איש כשר כמקודם ולא יפול בדעתו כלל ויהיה בשמחה - רק אחרי כן יעשה תשובה. כי רבינו נחמן זיע"א השיג את האמת של בורא עולם, את האמת לאמיתה, שהיא, שהבורא רוצה רק לקרב ולא לרחק. רבי נחמן התעלה מעל האמת של המלאך, והשיג את עומק דעתו של הקדוש ברוך הוא.

לכן כל אחד ואחת צריכים לשים לב למסר של השיחה הזאת, ולהבין עד כמה מאוד מאוד צריכים להתרחק ממחלוקת. כי כל סוג של מחלוקת היא מצד היצר הרע שמתלבש באמת של המלאך. יהיה מה שיהיה, הפושע הגדול ביותר שעבר על כל העברות שבעולם, צריכים לקרב אותו. זו האמת של בורא עולם.

וכן צריכים להבין עד כמה מאוד מאוד צריכים להתרחק מרדיפה עצמית, ממה שהאדם חולק על עצמו, ויש לו קושיות על עצמו ומקטרג על עצמו שלא להתקרב עוד לבורא עולם, והוא הולך מיואש ועצבני. וזה דבר שהאיר בלבי מאוד בראש השנה, שבכל פעם שהאדם אומר: השם הושיע! הוא צריך לכוון: השם, תושיע אותי מלרדוף את עצמי! כי אז עיקר הבעיה של כולם, שהם רודפים את עצמם.

ושוב - למה האדם רודף את עצמו? כי מתלבשת בו האמת של המלאך. אני לא בסדר, אני פושע וכו'. לכן לכל אדם כזה אנחנו אומרים: תעזוב את כל זה! תן חיוך, ותתחיל ללכת. תעשה התחלה חדשה. כי על זה נאמר: כי לא חפץ השם במות המת כי בשובו מדרכו וחיה. האמת של בורא עולם, היא, שהוא לא חפץ במותו של המת! מדוע נקרא כבר מת? כי מי שחוטא הוא מת בחייו. אבל השם לא חפץ במותו של אותו מת - אפילו שהוא כבר בדרגה של מת, אלא: "כי אם בשובו מדרכו וחיה" - שיחיה! שיתקיים העולם! שיתקיים האדם! למרות הכל! זו דרכו של בורא עולם, שמכל מצב האדם יקום. האמת של בורא עולם היא שמכל מצב - תחזור אלי! ולא רק תחזור אלי, אל תתן חיוך ואחרי כן תחזור אלי.

ה' יתברך יזכנו ללכת עם האמת לאמיתה שהיא רק לקרב ולא לרחק, ונזכה לגאולה השלמה בקרוב ממש. אמן.
בברכת שבת שלום ומבורך
elise pif

צידה בשבת

כל חיה ורמש שהם נושכים וממיתין מותר להרגם בשבת אפילו אם אין רצין אחריו. אבל שאר מזיקין שאינם ממיתין, כגון נחש ועקרב במקומות שאינם ממיתין, אם רצין אחריו מותר להורגם, ואם לאו אסור להורגם כשנראה שמתכוין להורגם. אבל מותר לדורסם אם מראה עצמו כאילו אינו מתכוין להורגם, פרעוש, אסור לצודו בשבת אלא אם כן הוא על בשרו ועוקצו. אך אסור להורגו. וכן אסור להרוג זבובים ויתושים בשבת, אף אם הם עוקצין אותו, אולם ליתן סם-המות לפני הזבובים והיתושים בשבת המצערם אותו יש אוסרים ויש מתירים ונכון להחמיר בזה, וכל זה כשמזלף ממש על היתושים, אבל להשתמש בסם נזול הנקרא "פליט" נגד זבובים ויתושים על ידי משאבת זילוף, מותר. וכן מותר להשתמש בשאר סמים נגד זבובים ויתושים, ובלבד שלא ירסס כנגדם ממש, אלא יזלף באויר. וכן צריך שיהיה חלון אחד פתוח כדי שהזבובים יוכלו לברוח החוצה. ואז לא הוי בגדר פסיק רישיה ולא ימות, ומכיון שאינו מתכוין להריגתם, הוה ליה דבר שאינו מתכוין שמוותר. [שו"ע סי' שט"ז לקו"י ובשו"ת יביע אומר ח"ג סימן כ.]

אם מחזיק וצד שדוך נעל ואם אקח מקל אשור לך ולא תאמר אני העשיתי את אברך. (בראשית י"ד כ"א-כ"ג)
נראה לפרש בדברך רמז, כי "מלך סדום" הינו היצר הרע שאומר "לאברהם" היינו לאדם "תן לי הנפש" היינו תן לי את הכוח הרוחני שבך "הנפש קח לך" היינו את הכוח הגשמי קח לך "ויאמר אברהם אל מלך סדום" ועל טענה זו צריך האדם לענות ליצר הרע "הרמתי ידי אל ה' א-ל עליון קנה שמים וארץ" היינו אני בעולם הזה משועבד לעשות אך ורק את רצון בוראי וזה כל מגמתי ושאיפתי, אך כאן האדם צריך לנהוג במשנה זהירות לא ליפול שוב ברשתו של היצר הרע ולהתגאות שזכה למה שזכה, אלא על האדם תמיד לומר שכל מה שהוא וזכה לו ברחניות והן בגשמיות של רק מתנת חיים מאיתו יתברך, וזה מרומז בסוף הפסוק, "אם מחזיק וצד שדוך נעל ואם אקח מקל אשור לך ולא תאמר אני העשיתי את אברך" הינו שהאדם לא יאמר "אני" הינו בכוחות עצמי זכיתי להגיע לאן שהגעתי, כי מי שזו מחשבתו אזי כל מצוותיו ומעשיו הטובים אינם שלמים כראוי. (נתיבות דעת)

ה' (מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם לא היה אדם שקראו להקדוש ברוך הוא אדון עד שבא אברהם וקראו אדון) וביאר המהרש"א ששם זה מורה על אדנותו ויכלתו לשנות הגזירות ומערכת השמים והיה אברהם ראש האמונה לפרסם בעיני הבריות אדנותו ויכלתו שבעולם. ומתוך דברי הגמרא ניתן ללמוד יסוד גדול ועצום, שאברהם אבינו נקרא ראש האמונה לא רק משום שהייתה אמונתו בהש"ת גדולה אלא משום שהלך והודיע ופירסם את אמונת הש"ת בפי כל, כמו"ש בליקו"מ (תו"מ"ד ח"ב) "האמונה תולה בפה של אדם, בבחינת: 'אודיע אמונתך בפי' (תהלים פ"ט). ה'נו על - ידי שמדברין האמונה בפה, וזהו בעצמו אמונה, וגם על - ידי - זה באים לאמונה". כי עיקר האמונה היא שמוציאים אתה בפה ומפרסמים בפי כל את הקב"ה.
"ויאמר מלך סדום אל אברם תן לי הנפש והרשש קח לך".
"ויאמר אברהם אל מלך סדום הרמתי ידי אל ה' א-ל עליון קנה שמים וארץ".

"לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך..." (בראשית י"ב א)
ופירש"י "להנחלך ולטובתך". ולכאורה העניין תמוה והרי אחד מהנסיגות שנתנסה בהם אברהם אבינו הוא "לך לך מארצך" ואם היה זה נסיון למה נאמר לו "להנחתך ולטובתך"?
אלא נראה שדיקא בדבר זה התבטא הנסיון - והוא: אם יעשה אברהם אבינו את הדבר הזה בגלל "הנאתו וטובתו" או שמא יעשה זאת לשם שמים, ואמת אברהם אבינו זכה לעמוד בניסיון כמו שמעידה עליו התורה בהמשך הפסוקים "וילך אברם כאשר דבר א-ליו ה'", שהלך רק משום שדיבר אליו ד' ולא משום שיפיק מזה הנאה טובה. (ספרי חסידות)

"...ותא ה' הנפש אשר עשו בחרן..." (בראשית י"ב ה)
ופירש"י "שהנפשות תחת כנפי השכינה אברהם מגייר את האנשים וזכה מגיירת הנשים ומעלה עליהם הכתוב כאלו עשאוהו לך כתיב אשר עשו".

בפרשתנו קוראים אנו על אברהם אבינו שהלך ופרסם את שמו של הקב"ה שהוא מלך רחמן כמו שהגמ' אומרת במס' (ברכות

חזון
לפרש

הרב יצחק. א.

מחנך בת"ת "שלוש בניין"

פגעו ופצעו את הלב, הוא נשבר, נהיה מופנם ומסוגר, הדימוי העצמי שלו ירד והוא מהלך כמו צל.

הרכבים מורכבים

מסופר שבאזוג הורים עם ילדם ה"בעייתי" למחנך מפורסם. לאחר שסיפרו למחנך על המעללים של ילדם, הם שאלו אותו "נו, תגידי! נתקלת פעם בילד כזה?" "באמת, זה פעם ראשונה ב-30 שנה שאני עוסק בחינוך, שאני נתקל בילד כזה. אבל האמת שאני אומר את זה לכל ההורים שבאים אלי". הורים יקרים! עלינו להפנים שבאמת הילד שלנו "מיוחד" ולכן בכדי שנוכל לחנך את בנו היקר "לפי דרכו" עלינו לדעת ולהכיר היטב את תכונות הנפש שלו. פעמים רבות אנו נתקלים בילדים מורכבים ביותר, כאשר הגישה אליהם צריכה בדיקה יסודית יותר. למשל: כאשר חוברות התכונות- עקשן ומרדן באותו הילד, זו ממש צרה צרורה. ילד זה כלל אינו דומה לילד "עקשן-ביישן" שלאחר המבט שלכם הוא מתרחק. הילד ה"מרדן עקשן"- ישתדל ויתאמץ למרוד בכל מה שתנסו לחנך ולקבוע. הוא יתמיד במלאכתו ויתעקש להיות הילד הרע (מכירים)? כל רצונו יהיה להקניט ולהרגיז וכו' ילד מסוג זה יצטרך הרבה תפילות, סבלנות וריכוך מתמיד. אין נוסחת קסם המתאימה לכל הילדים וצריך להכיר את הילד על מנת למצוא נתיבית ודרכים לחדור לליבו, לגרום לו לשתף פעולה על מנת שנתחנך כראוי.

רוב ההורים באמת רוצים שילדיהם יהיו שווים. יתנהגו באותה צורה וישוחחו באותה השפה. כולנו רוצים הרמוניה משפחתית. או שלפחות כלפי חוץ הבית יישר קו עם כולם. מעטים המשפחות שמוכנות לאגוד בתוכם גם שטריימל, גם כובע עגול, כובע קנייטש, ספודיק וכיפה עם סרט.

גילוי פוטנציאל

צריכים ההורים להקדיש את מירב הכוחות לגילוי ופיתוח הפוטנציאל הייחודי החבוי בילד.

על ההורים לפתח ולעודד תחביבים ונטיות אישיות אצל הילדים, לדוגמה: מוסיקה-לילד, היצירתי, שעורי עזר-לילד מתקשה בלימודים, פעילויות חברתיות-לילד החברותי וכן הלאה.

הורה שמצליח לגלות את הייחודיות שבכל ילד מילדיו ונותן לו כלים להתמודד עם התכונות האופייניות לו- עוזר לו לפתח דימוי עצמי בריא ובכך הוא נותן לו את המתנה הגדולה ביותר שאפשר להעניק לילד "בטחון עצמי" להצליח בחיים.

לא מולם אתרוג. פרק ד'

המילים, היינו ממש המשפחה המושלמת, אז למה לא יצאו לי כל הילדים דומים? דודי יצא מחונן ממש ילד מוצלח. אבל שרוליק החליף כבר 6 ישיבות- המשגיח שלו אומר שהוא כבר לא יכול לראות דף גמרא. בת אחת כל היום מתנגדרת והשנייה סגורה, מופנמת כל היום ישנה ולא יוצאת מהחדר.
מר אתרוגי באמת מתוסכל, הרי הוא כ"ז התאמץ לחנך את ילדיו באופן שווה- מהיכן צמחו להם ערבות והדסים שוטים על עץ האתרוג???

עץ מורכב

הבעיה של מר אתרוגי נמצאת לצערנו בהרבה משפחות טובות ואפילו טובות מידי. מר אתרוגי לא השכיל להבין שלא כל ילדיו היו "אתרוג". מר אתרוגי לא רצה לראות את "מידת הקנאה" ואת הקשיים הנפשיים שהיו לשרה'לה כשראתה את הנעלים של השכנה ועיניה "כמעט יצאו מחוריהן" היא חלמה על הנעלים בלילות. אך לא רק על הנעלים חלמה, גם על הממתקים שהביאה רחלי לכיתה ועל החצאית של רבקי, על הרכב החדש של השכנים ועל כל מה שראתה. למר אתרוגי לא היה זמן לראות את המורכבות של ילדיו הוא רצה שכולם יהיו אתרוגים ולא עניין אותו כלל מה הם באמת. הוא לא עסק בחינוך לילדיו- הוא היה עסוק "באילוף" מר אתרוגי כי"כ אהב את עצמו, עד שלא הניח לילדיו להרוס לו את "חגיגת הגאווה" שלו. כל הבנים למדו בתלמוד תורה הכי חשוב, אפילו שלא כולם היו כישרוניים והרמה הלימודית בכלל לא התאימה להם. אבל מה זה חשוב לעומת הידיעה שבניו לומדים (נמצאים) בתלמוד תורה הכי חשוב.

אותו הסיפור היה עם בית הספר של הבנות. עם החוג לקלרינט, שהודיה הקטנה הלכה אליו רק לאחר אימונים. עם סגנון הלבוב שההורים התעקשו שיהיה בדיוק לפי הספר שלהם (כמובן מבלי להתייחס לחלק ההלכתי) מלחמת עולם הייתה על צבע הגרבנים, סגנון הכיפה, כמה כפתורים יהיו בחליפה ועוד אלף ויכוחים ומריבות.

אילו מר אתרוגי היה רואה את המיוחד שבכל ילד. אילו הוא היה בודק ומבחין "שלא כל ילדיו אתרוג" הוא היה מנתב אותם למסגרות מתאימות. הוא היה משוחח מחנך ומדריך כל אחד "לפי דרכו".

מר אתרוגי מתפלל על שלחלק מילדיו נפל הפיסטם, אך הוא אינו יודע שילדיו יצאו קצת מוזרים דווקא בגלל "שיטת חינוכו" את כולם הוא הוכיח באותם המילים, אך- לאחד עזרו הגערות והוא התחסן, נבנה והתיישר מהם. לשני הגערות

ערבות בעץ האתרוג?
במשפחת אתרוגי שררו השקט והשלווה משך שנים רבות. אבי המשפחה מר אתרוגי, הצעיד את כל 8 ילדיו 4 בנים 4 בנות במספר, ממש לפי הספר. כל הבנים לבשו את אותם הבגדים- מכנסיים שחורות וחולצות מכופתרות משובצות שנרכשו בתנותו של מר שוורץ. כולם דיברו באותם המילים ובאותו טון וסגנון דיבור, שלימדו אותם ההורים המסורים. כולם למדו ברצינות באותו תלמוד תורה, הכינו שעורי בית באותה השעה וירדו לשחק בגינה רק עם החברים שהוריהם בחרו עבורם כפיתיה. כל הבנות לבשו תלבושת אחידה, לכולן היו 2 צמות עם אותי בצע בסרט. כולן למדו באותו בית ספר והלכו לאותן החוגים אחר הצהריים.

ההורים המסורים במשפחת אתרוגי, הקפידו לאסור את אותם האיסורים ואף פעם לא עשו אפליה בין הילדים. מה שמותר- היה מותר לכולם ומה שאסור- היה אסור לכולם. כולם היו שווים. לכאורה משפחה טובה, אפילו טובה מידי. עברו שנים הילדים גדלו. ומר אתרוגי כמעט ויצא מדעתו... על פי התכנון והביצוע בשטח- היו צריכים להיות לו 8 ילדים- אתרוגים יפייפים. דווקא עכשיו לאחר שנות עבודה קשים הוא צריך לנוח, לקצור את הפירות ולרוות מהם נחת. הרי הוא עבד קשה, אפילו קשה מידי בכדי לחנך את ילדיו שילכו בתלם. הוא עבד קשה בימים ונידד שינה מעיניו בלילות בכדי לטכס עצה ביחד עם רעייתו המסורה, מה לעשות עם דודי שמתעקש לא ללכת לתלמוד תורה שהוריו הכריחו אותו ללכת לשם רק בגלל שנחשב לתלמוד תורה יוקרתי ועם שרה'לה שרוצה נעליים כמו של השכנה. אך לא הורים כמו במשפחת אתרוגי ייכנעו לחצי הילדה "לא, פשוט לא, אין על מה לדבר, נעליים כאלו- לא במשפחה שלנו" הם ענו לה.

"תאמין לי, לא יותרנו. ממש נלחמנו בשניים בשביל חינוך הילדים, לא נרדמנו בשמירה אף רגע. חיינו עם די על הדופק כל הזמן, הילדים לא זזו לנו מטווח העין, כל קוץ שניסה לדקור ולשרוט את האתרוגים שלנו, נעקר מידי. הילדים לא ביקרו בבתי הדודים מעולם, אפילו בחגים עמדנו בגבורה ולא ביקרנו את ההורים- שח"ו לא יראו הילדים דברים לא טובים. הילדים שלנו גדלו בסביבה סטריילית, לכאורה היו צריכים לצאת כולם אותו הדבר, ואין זה פתאום דווקא לאחר שנות עמל, הם מתחילים להשתנות לז' הרי על כולם הקפדתי באופן זהה, מכולם דרשתי את אותן המידות הטובות, חייכתי לכולם באותו חיוך, גערתי באותם גערות ואפילו דיברתי באותם

תיק"ו- תשבי יתרץ קושיות ואבעיות

ראש לכל הבאמינים "המאיר לעולם והמיישר הראשון לכל בשר"

פינו בגמרא ברכות דף ז': "אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי **מיום שברא הקדוש ברוך הוא את העולם לא היה אדם שקרא להקב"ה אדון עד שבא אברהם וקראו אדון** שנאמר (בראשית ט"ו ח) "ויאמר אדני-י אלקים במה אדע כי אירשנה" ושם אדנות הוא לשון אדון.

וכבר הקשו מפרשי התלמוד על דברי הגמ' שהרי כבר היו צדיקים בדורות שקדמו לאברהם כגון מתושלח וחנוך שהיו מלמדים את בני דורם שה' הוא מלך כל הארץ **ואם כן מדוע אמרו בגמרא שמיום שברא ה' את העולם לא היה מי שקראו אדון עד שבא אברהם?**

ויתכן לפרש בס"ד כי אמנם צדיקי הדורות שקדמו לאברהם היו מלמדים את בני דורם את אמונת ה' כי אין עוד מלבדו **אך אברהם הוסיף עליהם שלימד את בני דורו כי ה' הוא אדון ואנו עבדיו וגם כאשר ה' יתברך שולח לאדם יסורים הכל לטובתו והיו בני דורו מקבלים את דברי האמונה והחיזוק מפי אברהם משום שאברהם היה בעל נסיונות גדולים ובעל יסורים וכל זאת היה שמח ומאמין שהכל לטובתו ועל דבורים גבוהים אלו היו בני דור שבים אל ה' מתוך אמונה שלמה והם לפי דרגתם השכילו להבין כי אין שום רע מאיתו יתברך וכל היסורים שבאים על האדם הם רק לנקותו מעוונותיו ומי ששב בתשובה נעשה כבירה חדשה והיו דכתיב "את הנפש אשר עשו בחרן". וע"פ זה ניתן לבאר את קושית התוס' שהקשו על דברי הגמ' **"מדוע הגמ' הביאה ראיה לדבריה שאברהם קראו אדון מהפסוק 'ויאמר אדני-י אלקים' במה אדע כי אירשנה" והרי לפני כן כבר אברהם קראו לקב"ה אדון שהרי מוזכר בפסוק ב' שם אדנות כמו שכתוב 'ויאמר אבנם אדני-י אלקים מה תתן לי ואנכי הולך עירי ... הן לי לא נתתה זרע והנה בן ביתי יורש אתי"** ועיין שם מה שתרצו, אך על פי דברינו ניתן לבאר זאת בפשטות שעיקר החידוש שאברהם קראו אדון הוא בזה שלימד שגם אם לא הולך לך כסדר כפי רצונך תמשיך להאמין שהכל לטובה, וא"כ שאברהם שאל: "במה אדע", וה' הקפיד עליו ואמר לו: "ידוע תדע כי יגר יהיה זרעך..." **ובכל זאת אברהם לא הרבה אחרי דבריו של ה' ולא חזר בו ממה שקרא לו בשם אדנות זו ראייה אמיתית לכך שה' הוא אדון ואנו עבדיו** אבל בפ' ב' שאברהם קרא לו בשם אדנות וביקש מה' שיתן לו בנים וה' נתצוה לו והבטיח לו שיזכה לבן אין ראייה כי ודאי שכשארם רואה שה' עונה לבקשתו ודאי שיקרא לו אדון ויכניע את עצמו תחת מלכותו ויתברך אבל עיקר החכמה היא להאמין גם מתי שה' כביכול לא נענה לבקשתך וזו אתה ממשיך להאמין שהכל לטובה זו נקראת אמונה השלימה, ולכן הגמרא הביאה את הראייה לדבריה דווקא מהיכן שאברהם לא נענה ובכל זאת המשיך לקראו בשם אדון, וזה מה שהובא שם בגמרא אמר רב אף דניאל לא נענה בתפילתו אלא בשביל אברהם שנאמר: "ועתה שמע אלקינו אל תפלת עבדך... למען אדני" היינו למען אברהם שקראו אדון: פירוש שמאברהם **למדנו כי הרוצה שתפילתו תתקבל חייב הוא קודם להאמין שהכול לטובתו הנצחית ולהצדיק עליו את הדין ולכן אברהם נקרא ראש לכל המאמינים כי הוא האמין מתוך קושי** וזה שכתב רבינו מימון אביו של הרמב"ם ז"ל: "אברהם הוא המאיר לעולם והמיישר הראשון לכל בשר". ה' יתברך יזכינו לאמונה שלימה בו ובצדיקו אכ"ר**

משך זמן רב ישב הצדיק רבי שמחה בונם מפשיסחה בחדרו, מצחו חרוש קמטים, מכוס בתוך עצמו ומרוכז במחשבותיו. מפעם לפעם שב והתבונן בלשונו של הרמ"א בשולחן ערוך חלק יורה דעה (רמג, ב): "שאין בדורנו עכשיו חכם, לענין שייתנו לו ליטרא דדהבא (=ליטרת זהב), אם מביישים אותו".

קרא הצדיק והתקשה לקבל את הדברים כפשוטם. "כיצד אפשר לומר כדברים האלה!?", תמה תמיהה גדולה. האומנם לא היה בדורו של הרמ"א גדול בישראל שנמצא ראוי, על פי התורה, לתואר 'חכם'? ואם בדורו של הרמ"א נאמר זאת, בדורות שלאחריו על אחת כמה וכמה לא כל שכן! תמה הצדיק תמיהה גדולה.

ומה על כל אותם חכמי ישראל, ענקי רוח, שהנהיגו אלפים ורבבות מישראל, ושכל תנועה ומילה שלהם היו ספוגות תורה ויראה, והיו מלאים תורה וחכמה? ומה על רבותיו שלו, צדיקי ארץ, אשר במו עיניו ראה את ניצוצות הקדושה הניתזים מהם, ובמו אוזניו שמע את חידושי התורה העמוקים והנפלאים שהרעיקו ללא הרף המלאים חכמה ודעת אמיתית?

מה יאמר על רבו, 'החווה מלובלין'? ומה על 'היהודי הקדוש'? ואם צדיקים אלה אינם נחשבים בבחינת 'חכם', מי יכול להיות ראוי לתואר זה?

כן הררה והתחבט בינו לבין עצמו, שקל ובחן שעה ארוכה, ומרגע לרגע גברה והתעצמה סערת רוחו. ואולי טעות סופר נפלה כאן, ובין המילים "שאין" ו"בדורנו", נשמטה מילה אחת "כמעט" וכיוצא בה? קשה היה לו למצוא מנוח לנפשו, והוא ניסה בכל כוחו למצוא תשובה הגונה שתניח את דעתו ויוכל להמשיך בלימודו.

לפתע נפתחה הדלת ואל החדר נכנסה ילדה קטנה ובידיה ספר. הייתה זו בתו של הצדיק רבי ירחמיאל מפשיסחה, בנו של 'היהודי הקדוש'. היא התקרבה אל רבי שמחה בונים, הניחה על השולחן את הספר שהביאה, ויצאה מחדרו כלעומת שבאה.

התבונן הצדיק על הספר שהונח לפניו, היה זה הספר 'שבט מוסר', ספרו של הגאון רבי אליהו הכהן מאיזמיר. נטלו בידיו רבי שמחה

בונים, והנה אחד מדפיו מקופל כסימן. פתח את הספר במקום הקפל ומיד צדו עיניו את השורות האלה (פרק יא): "ונחזור למעלת התורה, ונדבר בחכמת החכמים שנגלה להם תעלומות ובקיאים בכול. ולא מיבעיא חכמי התלמוד, שגדלה מעלתם ממלאכי השרת, אלא אפילו החכמים שבכל דור ודור".

רחב ליבו של רבי שמחה בונם. הנה גם הגאון הצדיק רבי אליהו הכהן סבור כמותו שיש חכמים בכל דור ודור, שמעלתם

שבת של צדיק
גדולי ישראל על רבינו הנעלה זצ"ל

הרב הקדוש מוורנו הרב רבי נחום זכרנו לברכה מטשארנביל זצוק"ל ראה אות רבינו רבי נחמן מברסלב זצ"ל בימי נעוריו בקהלת מעדועדזוקע, ונתבהל מעצם היראה שהיה על פניו אז, ואמר שמה שנאמר (שמות כ יז): "למען תהיה יראתו על פניכם בלילתי תחטאו" זה ראונו בחוש אצל: (שיחות הר"ן קס"ח)

רב אפילו לא ראיתו!.

"אם כן, מי שלח את בתכם הקטנה ובידיה הספר הקדוש?", הקשה רבי שמחה בונם מניה וביה.

"נקרא לילדה ונשאל את פיה", הציע רבי ירחמיאל.

קראו לילדה. "מי נתן לך את הספר וביקשך לתיתו לרבי שמחה בונם?", שאלה אביה. "יהודי שאינני מכירה", ענתה הקטנה. "באותה שעה חלפתי על ידי ביתו של הצדיק, וגם איש אלמוני זה, שמראהו היה הדור, וזקנו יורד על מידותיו, עבר שם באותה העת. האיש הזה נתן בידי את הספר וביקשני להביאו אל הצדיק".

"אם כן, איננו יודעים מי האיש כדי לשואלו לפרש המשלוח", הפטיר רבי שמחה בונם. נתן בו רבי ירחמיאל מבט רב משמעות ואמר: "שמע מינה, אליהו הנביא היה זה. ראה תשבי המתרחץ כל קושיות ואיבעיות בצער התורה ובא ליישב את קושייתכם. ואם נשאל, מהיכן לקח אליהו הנביא זכור לטוב את הספר 'שבט מוסר'? כלום נכנס לביתו של יהודי ונטל משם את הספר? מוכרחים אנו לומר שמן השמים הביאו!".

כשסיפר תלמידו של רבי שמחה בונים, רבי חנוך הענין מאלכסנדר, את הסיפור, הוסיף ואמר: "אני עצמי ראיתי את הספר 'שבט מוסר' הזה, שהיה מונח תמיד לפני רבנו הקדוש, וגם למדתי מתוכו כמה פרקים".

תלמידיו של רבי חנוך הענין סיפרו שהצדיק רבי שמחה בונם ציווה לפני פטירתו להוריח את הספר 'שבט מוסר' לתלמידו רבי חנוך הענין. ככלות השבוע קיימו בני ביתו של רבי שמחה בונם את הצוואה ומסרו את הספר לידי התלמיד הנאמן, ששמר עליו כעל בבת עינו ואף קבע בו שיעור קבוע בכל יום ויום. אכן, ספר מן השמים לא כל יום מקבלים, ועוד מידיו של אליהו הנביא.

רחל מבכה על בניה
מוקד תהילים ארצי לעורר גאולת ישראל, בזכות רחל אימנו ע"ה, בחן בחסד וברחמים. במוצש"ק י"א חשוון יומא דהילולא.

להצטרפות חינו: 02-6232664
תזכו למצוות ולגאולה השלמה

אדם שהיה בדרכו לחופא שיניים, נכנס בטעות למשרד עורכי דין. ושאל את הפקיד "כאן עוקרים שיניים" - ענה הפקיד: "לא, ידידי, כאן פושטים את העור!"

הופיע הספר הנפלא

ספר "שלום מלכות" פירוש קל ובהיר על הספה"ק ליקו"מ, מאת מו"ר ראש הישיבה, לאחר שאזל ונחטף ממדפי החנויות

**עכשיו במהדורה חדישה ומהודרת!!!
עכשיו בחדר ההפצה או
באתר: WWW.BRESLEV.IL**

חדש בצ"ח

חדש במדפי צבא הפצה לישראל

דיסקים חדשים:

"לאחוז באמונה"

"ה' מלך"

"שירים ושיעורים" (מומלץ בחום)

**עכשיו בחדר ההפצה או באתר
ברסלב ישראל**

לפניך בגן האמונה

שיעורי מו"ר בשבוע הבא

יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'
---	מחולל	אשדוד	י-ם	חולון

לברור כתובת השיעור חייג: 02-5812210

שיעורי מו"ר בשבוע הבא

זמנים

י-ם	ת"א	חיפה	בא"ש
16:09	16:24	16:13	16:27
17:22	17:24	17:22	17:25
18:01	17:58	18:04	18:02

הפטרה: "למה תאמר יעקב ותדבר ישראלי" (ישעיה מ כז)

תפילות

המתפלל על חברו נענה תחילה

נא להתפלל לרפואת

ליאור נחמן בן שולמית,

מו"ר הרב שלום בן ימנה שליט"א

הרב אליעזר בן עטיה שליט"א

הרב מרדכי אליהו צמח בן מזל טוב

שמואל אייזיק חזקיהו בן תהילה,

משה רוני בן מסעודה

זב"ק: זאב נתן בן חתון,

זוג' אורית רוזה בת אביבה חביבה.

לע"נ דודנית היקר חי אמן בן רבקה נעומי ז"ל

לע"נ מרת ימנה בת אסתר ז"ל תנצב"ה

העלון י"ל ע"י מוסדות "חוט של חסד"
רח' שמואל הנביא 13 ירושלים
טל' 02-5812210 פקס 02-5826205
052-7680002
ת.ד. 57669 י-ם

להצטרפות לקבלה בדוא"ל חנים, כתבו לנו
alonchut@gmail.com

כשנשאל ע"י תלמידיו מה ראה למכור חלקו לעוה"ב תמורת בניית מקווה נענה: "נצטוונו במצות ואהבת את ה'.. ובכל מאורך" - זהו ממונו, אך מכיוון שעני מרוד אני ואיני יכול לקיים מצווה זו החלטתי למכור את חלקי לעוה"ב עמ"נ שאוכל לקיים בכסף שאקבל את מצות "ובכל מאורך".

כן העידו עליו גדולי בני דורו:

"הבעל שם טוב קטן" כך כונה ר' מנחם נחום, ומדוע?! פעם אמר אור שבעת הימים ר' ישראל הבעש"ט תורה אשר לא הייתה מובנת לשומעיה, ואמר כי מי שיצליח לפרשה ייקרא 'הבעש"ט קטן', באחד מדרשותיו שדרש באחת מקהילות ישראל אמר ר' מנחם נחום את התורה הזאת ופרשה. מאז קראו לו בכינוי "הבעל שם טוב קטן".

ר' יעקב יוסף מפולנאה בעל התולדות התבטא: "כולם חושבים שר' מנחם נחום הוא צדיק המצטיין בתורה או תפילה, או בצדקה וחסד, כלומר רק בדרך של מידה אחת, אבל באמת הוא צדיק בכל עשרת המידות, כך שהוא בעצם עשרה צדיקים.

רבים השיב מעוות לקרבת לעבודת הבורא ב"ה, ובעבור תהיה יראתו על פניהם, ואין קץ ותכלית לתורתו הקדושה אשר יצא מפיו הקדוש אשר אור תורתו זורחת מסוף העולם ועד סופו. ר' אריה ליב מוואלטישק, ר' יעקב שמשון משפיטובקה: "איש אלוקים קדוש יאמר לו אשר אמרתיו טהורות כסף צרוף, לצרף את ליבם של עמינו בני ישראל להדריכם בדרך טובה לקרבם לאביהם שבשמים".

בעל ה"תניא": בוצינא קדישא חסידא ופרישא רכב ישראל ופרשיו, איש אלוקי קדוש יאמר לו".

ספריו: "מאור עיניים" - על התורה, "משמחי לב" - על הש"ס.

על ספרו הקדוש: "מאור עיניים":

* ר' ישראל מו"ר: "ספר זה הוא המפתח וההתחלה של החסידות, וללא ספר זה עדין לא התחילו כלל בחסידות."

* נכדו ר' יצחק מסקוריא: "כשם שלימוד ספר הזהור הקדוש מועיל לנשמה, כך לימוד ספר מאור עיניים מסוגל לנשמה".

* ר' זושא מאניפולי: "ברוך ה' כי הפליא חסדו עימנו, והעיר ליבו של כבוד הרב החסיד המפורסם בוצינא קדישא, ... להוציא לאור אמריו הנעימים והעריבים".

* ר' לוי יצחק מברדיטשב: "כל דבריו דברי אלוקים חיים. לעורר את רוח האדם העולה למעלה להתלהב ליבם לעבודת הבורא ברוך הוא".

פטירתו: ביום י"א מר חשוון נצחו אראלים את מצוקים ונשבה ארון הקדוש, נסתלק ר' מנחם נחום לבית עולמו כשהוא כבן 68 שנים.

זכות הצדיק הקדוש וזכות תורתו הקדושה תהא למגן וצנינה לנו ולכל ישראל אמן!

שאלות לראש הישיבה שליט"א

להשתכל בהשכל והחכמה שבכל דבר

ויבקש מה' שיראה לו מה הוא מרמז לו, אזי מהשמים ודאי יתנו לו דעת להבין מה הבורא רוצה ממנו.

מובא על אברהם אבינו באבות דרבי נתן פרק ל"ג שהיו שני כליותיו של אברהם אבינו ע"ה כשני חכמים והיו מבניות אותו ויועצות אותו ומלמדות אותו חכמה כל הלילה, ולכאורה ישאל השואל וכי למה ה' נתן לאברהם אבינו חכמה כזו עד כדי כך שהיה יודע בכל דבר מהו רצון ה' אלא מובא ברמב"ם (יד החזקה - הלכות עכו"ם פ' א)

שהיה אברהם משוטט בדעתו בהיותו קטן, והתחיל לחשוב ביום ובלילה, והיה תמיה היאך אפשר שיהיה גלגל העולם הזה נוהג תמיד ולא יהיה לו מנהיג? ומי יסבב אותו? כי אי אפשר שיסבב את עצמו, ולא היה לו לאברהם לא מלמד ולא מודיע דבר, מיהו בוראו, אלא מושקע באור כשדים בין עובדי כוכבים הטפשים ואביו ואמו וכל העם עובדי כוכבים... ולבו משוטט ומבין עד שהשיג דרך האמת והבין קו הצדק מתבוננתו הנכונה וידע שיש שם אלוה אחד והוא מנהיג הגלגל והוא ברא הכל ואין בכל הנמצא אלוה חוץ ממנו וידע שכל העולם טועים, ודבר שגרם להם לטעות זה שעובדים את הכוכבים ואת הצורות עד שאבד האמת מדעתם, וכן ארבעים שנה הכיר אברהם את בוראו כיון שהכיר וידע התחיל להשיב תשובות על בני

לכבוד הרב שליט"א: התחלתו בסדר לימוד חדש בספה"ק ליקוטי מוהר"ן ובתורה א' אומר רבינו הק' "כי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר" ברוצני להבין מהי כוונת רבינו "להסתכל בהשכל של כל דבר" ויותר מזה מה שכתב רבינו הק' בהמשך דבריו "ולקשר עצמו אל החכמה והשכל שיש בכל דבר", ולכאורה נראים דברים אלו כפולים, אודה לכב' אם יוכל להסביר לי מה ההבדל בין להסתכל בהשכל של כל דבר, לבין "לקשר עצמו אל החכמה והשכל של כל דבר" וכיצד אפשר לעשות דברים אלו הלכה למעשה, לחיי היום יום?

תשובה:

בס"ד ביארנו הדברים בהרחבה, בביאורינו לספה"ק ליקו"מ הנקרא "שלום מלכות", ונחזור ונבארם ונרחיב בהם מעט בטוב טעם ודעת על פי פרשת השבוע וה' הטוב יאיר עינינו.

הנה מה שכתב רבינו הק' "כי איש הישראלי צריך תמיד להסתכל בהשכל של כל דבר" עלינו לדעת כי לכל דבר שנעשה עם האדם יש סיבה ותכלית מאתו יתברך.

ורבנו הק' מכוון אותנו להתבונן על כל מה שקורה אתנו במהלך החיים, ולחפש את השכל שיש בזה ואת המסר שה' רוצה להעביר לנו.

ואם יתבונן

ה א ד ס